

Чаша
Олександр Скороход

Книга, яка перед Вами – написана саме для Вас! Для того, аби почастувати чарівним напоем із „Чаші” та провести стежками неосяжного „ВСЕСВІТУ”. Повість „Чаша” – напівпоетична, пригодницька історія про подорож студента-медика Максима у пошуках Візантійської реліквії – „Чаші”, захованої у Кримських горах. Які перепони чекають на хлопця, чи вдасться йому знайти скарб? І що принесе знахідка? Всі відповіді – у „Чаші”, на самому її денечку.

Олександр Скороход

ЧАША

Маленька повість

Вітер розгорнув книжку й почав гратися її сторінками, аж поки не зупинився на перших рядках третього розділу.

Де є початок, де кінець – Вам скаже, мабуть, і дитина.
А золота де середина —
Не кожен визначить мудрець.
Ніщо початком є всього, Кінець – то все вже означає, Лиш середина «є» і
«має»,
Вона життя й лиш мить його.
Хто хоче відповідь знайти, В серці чиїм вогонь палає, Той відшука її, спізнає,
Та має довгий шлях пройти...

Максим згорнув книгу.

З моря віяв прохолодний вітерець, зеленувато-сині хвилі одна за одною накочувалися на берег, перемішуючи пісок і гальку. Разом з ними на серце набігав смуток. Після позавчорашньої сварки зі Світлою Максим уже не радів ані морю, ані сонцю.

Сварка була якоюсь дивною, нелогічною. Вони вже досить давно зустрічалися і добре знали одне одного. Світлана була юристом, двоюрідною сестрою колишнього

Максимового сусіда по кімнаті в гуртожитку, який уже закінчив навчання і зараз проходив інтернатуру. Власне, й познайомилися вони на якійсь спільній вечірці.

Того дня, коли хлопець знайшов книжку, яку зараз тримав у руках, Світлана прийшла витягти його в кіно. Побачивши, як Максим щось захоплено читає, вона без тіні здивування, обнявши його, сказала:

– Слухай, Максе, поки ти тут читаєш у чотирьох стінах, на вулиці така чудова погода...

– Тут я з тобою, Светік, цілком і повністю погоджуюся.

Дівчина відійшла до вікна, замріяно подивилася на вулицю і зітхнула.

– Я справді повинен це прочитати і не можу піти з тобою сьогодні в кіно. Давай завтра?

– Завтра – понеділок, робота, а післязавтра – вівторок і знову якісь турботи, а там – відпрацювання, стажування, – голос Світлани задзвенів на високих нотах.

– Тоді давай через тиждень?

– Як завжди, Максе, – наступного разу...

– Але ж бажання не можуть завжди збігатися з можливостями, – намагався філософськи зауважити хлопець.

– Так-так, останнім часом мої бажання не збігаються з твоїми, – зовсім не філософськи обірвала його Світлана. – Залишайся зі своєю книжкою, а я й сама сходжу в кіно.

Вона вибігла з кімнати, грюкнувши дверима. Максим хотів її наздогнати, але в холі комендант гуртожитку зупинила хлопця, повідомивши, що йому телефонує шеф з інституту.

– Свет, чекай...

– Бувай, – долинуло з вулиці.

«Що за день?!» – подумав Максим, беручи слухавку.

– Дякую, Ніно Григорівно... Алло, слухаю, Станіславе Станіславовичу...

Максим зітхнув, проганяючи неприємні спогади. Він приїхав на узбережжя дві години тому й чекав на автобус у селище Гірське. Зараз, мружачись від сонця, юнак дивився на дійство, що відбувалося неподалік, поблизу скелі, що чимось нагадувала вовка, який вие,

задерши пащу.

Хлопець підвівся. Зібрав речі до рюкзака та попрямував туди.

Поблизу скелі прилаштувався мікроавтобус, а на її вершині кріпили страховку. Трое чоловіків одягали спорядження. Невеличкий в'юнкий дядько закликав у гучномовець:

– Пані та панове, гості сонячного узбережжя! Зараз трое відважних молодих людей спробують підкорити вершину цієї скелі. Той, хто першим підніме прапор України, який ми там закріпили, стане переможцем. Усіх охочих перевірити спорядження нашого спонсора та свої нерви прошу підходити до мене. Незабутні відчуття, маса адреналіну – всього за 50 гривень! Переможцю гроші повертаємо!

Незважаючи на чималий гурт глядачів, охочих дертися на верхівку скелі не знайшлося.

– А поки ви вагаєтесь, наші хоробрі хлопці з асоціації альпіністів «Авангард» позмагаються між собою і покажуть, що зі спорядженням фірми «Екстрімспорт» видертися на цю скелю можна просто граючись. Ви готові, хлопці? – бадьоро мотнув головою ведучий.

Альпіністи під'єднали карабіни страховки до спорядження й підійшли до скелі на відстань витягнутої руки.

– На старт! Увага! – ведучий підняв руку. – Марш!!!

Трое спортсменів стрибнули на скелю і, міцно вчепившись у неї руками, швидко полізли вгору. Ось уже піднялися метрів на сім. Лідирував загорілий бородатий чолов'яга років сорока. Він випереджав опонентів майже на корпус. Конкуренти були років на десять молодші. «Хлопцями» вони залишалися, мабуть, у душі.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=22778730&from=362673004) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам

способом.